

РЕШЕНИЕ

№ 97

гр. Монтана, 12.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – МОНТАНА в публично заседание на двадесет и девети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Милена Бранкова

Членове: Костадин Живков
Димитрина Николова

при участието на секретаря Даниела Мл. Макавеева

в присъствието на прокурора Л. Ил. Й.

като разгледа докладваното от Милена Бранкова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20231600600138 по описа за 2023 година

С Присъда на РС Берковица, постановена на 16.03.2023 г. по НОХД № 241/21 г. , подсъдимият Ю. К. М. от гр. В , обл. М е признат за НЕВИНОВЕН в това, че на 19.07.2021 г., в гр. В нарушил мерки, издадени против разпространението на заразна болест по хората, въведени със Заповед № РД-01-547/30.06.2021 г. на Министъра на здравеопазването на РБ и като лице по т. 8 от Заповедта, поставено под карантина с Предписание на рЗИ В № 210712/2216673 на основание – пристигане от рискова държава /xxxx, не изпълнил задълженията си да не напуска адреса за срок от 10 дни, считано от 12.07.2021 г., като напуснал адреса по изпълнение на мярката в гр. В , ул. „xxxx“ № 4Б и излязал от дома си на 19.07.2021 г., за да си търси коня, като деянието извършил по време на пандемия от КОВИД 19, поради което и на основание чл. 9, ал. 2 от НК е ОПРАВАДН по обвинението за престъпление по чл. 355, ал. 2 от НК.

Със същата Присъда е прието, че подс. Ю. М. не следва да бъде наказван и по административен ред при условията на чл. 28, ал. 1 от ЗАНН.

В срок срещу горната присъда е постъпил въззивен Протест от РАЙОННА ПРОКУРАТУРА МОНТНА, Териториално отделение Б. В същия се поддържа, че Присъдата е незаконосъобразна, тъй като деянието на подсъдимия не може да се приеме за такова по чл. 9, ал. 2 от НК. Моли присъдата да бъде отменена и бъде постановена нова – осъдителна по текста на обвинението или поне на виновното лице се наложи административно наказание по ЗАНН.

На проведеното от въззивния съд разпоредително заседание от 11.04.2023 г. е прието, че въззивно съдебно следствие не се налага и на Протеста е даден ход за разглеждане в открито съдебно заседание – за изслушване на страните по доводите в него.

В производството пред въззивната инстанция подсъдимият М. заявява, че е доволен от първоинстанционната присъда и моли да бъде потвърдена изцяло.

Представителят на ОКРЪЖНА ПРОКУРАТУРА МОНТАНА заявява, че не поддържа протеста. Смята присъдата за обоснована и законосъобразна и би следвало да бъде потвърдена. Въпреки горното, не оттегля протеста, давайки възможност на въззивната инстанция за цялостна проверка на присъдата.

Във въззивното производство нови доказателства не са събирани.

Окръжният съд, след като прецени оплакванията в Протеста във връзка със становищата страните и събраните доказателства и след като провери изцяло обжалваната присъда, намира следното:

Въззивният Протест е допустим – подаден е в срок; от страна, която разплага с процесуалната възможност да инициира производството; съдържанието му отговаря на изискването на закона.

Разгледан по същество, Протестът е неоснователен.

Съображенията на въззивната инстанция се свеждат до следното:

Първостепенният съд е провел производството по общия, предвиден в НПК, ред, при което е събрал в пълен обем всички относими към конкретното обвинение доказателства. В резултат на това е изяснил напълно фактическата обстановка по делото, като е приел, че на 11.03.2020 г. Световната здравна организация е обявила грипна епидемия от КОВИД-19, свързана със смъртни

случаи. На тази база, със Заповед № РД-01-547/30.06.2021 г. на Министъра на здравеопазването в РБългария са въведени извънредни епидемични мерки, ограничаващи разпространението на заразната болест КОВИД-19 по хората, сред които мерки е и поставянето под 10-дневна карантина на лица, влезли в страната от други държави. Карантинирани лица били длъжни да не напускат домовете си или мястото, където са избрали да прекарат карантинния период. Подсъдимият М. се прибрал в страната на 12.07.2021 г. от Ш и в изпълнение на Заповедта на министъра, му било изготвено Предписание № 210712/221673 от РЗИ В за поставяне под карантина. Съгласно същото, следвало да престои под 10-дневна карантина в дома си в гр. В, обл. М на ул. „xxx“ № xxx. На 19.07.2021 г. свидетелите П. Г и Р. М – служители на РПУ ВЪ извършвали проверки на карантинирани лица на територията на Общината, при което установили че подс. М. не се намира в дома си на ул. „xxxx“ № xxxБ. На място заварили жената, с която подсъдимият живеел – св. М. А, която обяснила на проверяващите, че мъжът ѝ е на поляна наблизо до къщата, където търсел коня си. Полицаяте не проверили твърденията ѝ, не изчакали подсъдимия и не спряли дори и когато той се прибрал в дома и тичал след полицейската кола да даде обяснения. Св. А пояснила, че по време на карантината двамата с подсъдимия не са напускали дома си и не излизали никъде, а въпросната поляна била на около 20 метра от къщата им и там нямало хора, а само оставени на паша животни. Прието е тази фактическа обстановка да се установява несъмнено от писмените и гласни доказателства по делото, неоспорени от страните. При това – от правна страна, съдът счел, че с поведението си подсъдимият е съществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 355, ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК – на 19.07.2021 г. подс. М. е нарушил Заповедта на Министъра на здравеопазването за ограничаване разпространението на заразна болест по хората по време на епидемия от КОВИД 19, свързана със смъртни случаи, като не е спазил предписание на здравните органи да спазва карантина и да не напуска в рамките на 10 дни, считано от 12.07.2021 г. дома си в гр. В на ул. „xxxx“ № xxxБ. Преценявайки обществената опасност на деянието, съдът отчел, че тя е явно незначителна, защото представлява нисък потенциал за засягане на защитените от нормата обществени отношения. Мотивирал този си извод с факта, че подсъдимият не е осъждан до момента, не са му налагани административни наказания за правонарушения, признава

извършеното деяние и обяснява мотивите за нарушението на карантината, не е бил поставен в задължителна изолация заради заболяване от КОВИД-19 или контакт с болно лице, отдалечил се е незначително от дома си и е пребивавал за кратко на място, където няма хора, които потенциално е могъл да зарази. С оглед на горното, първостепенният съд приел да са налице условията на чл. 9, ал. 2 от НК и оправдал подсъдимия по обвинението. Поради явно незначителната обществена опасност на нарушението, допуснато от подс. М., съдът не му наложил и административно наказание по ЗЗдравето, като отчел да е налице хипотезата на чл. 28, ал. 1 от ЗАНН.

При проверка на горната Присъда по повод въззивния Протест, а и при служебната проверка по реда на чл. 314 от НПК, въззивният съд не констатира законови основания за нейната отмяна или изменение.

Районният съд е провел производството без да допуска процесуални нарушения, а камо ли пък съществени такива, които да са основания за отмяна на постановения от него съдебен акт и за връщане на делото за ново разглеждане. Фактическата обстановка е напълно и безпротиворечиво изяснена и по нея няма и спор между страните. Изводите на съда в тази насока са обосновани и се подкрепят от доказателствата по делото, поради което не е нужно фактите да се повтарят и в настоящето решение. Въззивната инстанция ги възприема такива, каквито коректно са отразени в първоинстанционните мотиви. Деянието е правилно квалифицирано като престъпление по чл. 355, ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК – по време на епидемия със заразна болест, предизвикваща смърт по хората подсъдимият е нарушил предписания на здравните органи да не напуска дома си за срок от 10 дни от влизането си в страната от чужбина. Преценявайки установеното по конкретния казус, правилно и надлежно аргументирано е прието, че това деяние е с явно незначителна обществена опасност, която по смисъла на чл. 9, ал. 2 от НК изключва наказателната отговорност, а също и административно-наказателната при условията на чл. 28, ал. 1 от ЗАНН. Доводите на районния съд в тази насока напълно се споделят и от въззивната инстанция. Не са основателни възраженията във въззивния протест. На първо място: съдът не е разсъждавал абстрактно върху приложението на чл. 9, ал. 2 от НК, а е обсъдил приложението на този текст за конкретния казус, отчитайки установените конкретни факти относно нарушението и явно незначителната обществена опасност от него. Тази обществена опасност е преценявана към момента на

деянието, а не в един последващ момент както се твърди в протеста. Неоспоримите факти, че подсъдимият е пристигнал в страната от рискова Държава и че е допуснал нарушение да се отклони от карантина, наложена заради епидемия със смъртни случаи по хората, не могат да се третира повторно като проява на особена обществена опасност, тъй като те са включени като елементи в състава на престъплението по чл. 355, ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК. Не се споделя от въззивната инстанция и довода на прокурора от РП, че липсвала уважителна причина подсъдимият да наруши карантината и че заради поведението си непременно следва да бъде наказан – поне по административен ред. Установено е несъмнено по делото, че в деня на проверката подсъдимият се е отдалечил на съвсем кратко разстояние / 20 м./ от дома си и е излязал на поляна да търси вързания си там на паша кон. Според характеристиката на извършителя, същият е безработен, ангажиран е със сезонна и епизодична работа и липсата на скъпоструващо животно, с което изкарва прехраната си, за него е уважителна причини да напусне дома си. Сторил е това за съвсем кратък период, през които не е имал контакти с хора, пребивавал е на безлюдно място и обществената опасност от това негово поведение правилно е преценена като явно незначителна и неподлежаща на наказание, включително и административно.

По изложените съображения и на основание чл. 338 от НПК, Окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъдата на Районен съд Берковица, постановена на 16.03.2023 г. по НОХД № 241/21 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

